

stihovi
bez suza

edin
okanović

Edin Okanovic

Stihovi bez suza

3. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

Autor

Edin Okanović

Zbirka poezije

Stihovi bez suza

Uredila i lektorirala

Dejana Glamočić

Naslovnica i ilustracije

Edin Merdanović

Dizajn i art obrada

Amir Okanović

Prijelom i grafička obrada

Paula Čalogović

Zahvala na pomoći i potpori

gdi. Subhiji Selešković – Merdanović

i dragoj prijateljici Vesni Šafar

4. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

5. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

Posvećeno mojoj drugoj majci, gospođi Đurđi Horvat

Vi ste moje blago. Vi ste moje sunce. I vi ste moj
osmijeh.

Najbolje ste što mi je ovaj život i moje pisanje dalo.
Ne mogu Vam reći koliko mi značite i kako Vas mnogo
volim.

Hvala Vam na svojoj ljubavi, brizi i pomoći.
Uvijek ćete imati mjesto u mom srcu i biti moja druga
majka.

Zauvijek Vaše treće dijete, Edin Okanović - **Vaš Edić**

6. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

Prva riječ

Neki ljudi kažu da riječi jako malo vrijede i da su djela mnogo važnija. Znae, mnogo, ali doista mnogo vremena sam proveo razmišljajući je li to baš tako ili nije. Ajde, ponovit ću ja i tu ono svoje da stvarno ne znam.

Kažu da su riječi, bile one izgovorene ili napisane, samo jedan od oblika na koji ljudi komuniciraju međusobno. I doista, ta sasvim jednostavna i uobičajena definicija je baš ono pravo što u biti riječ jest. Oblik komunikacije, kao i glazba. I slikarstvo, recimo. Svaka skladba ili svaka slika, čak i bez ijedne riječi, govori nam nešto. Komunicira s nama.

E sad, možda je tu dobro upitati je li riječ, bila izgovorena ili napisana, najlakši oblik komunikacije, ali to zapravo nije važno. Ja mislim da definitivno nije najlakši, barem ne za sve, jer ima ljudi kojima riječi, bile izgovorene ili pisane, baš i ne «leže» pa sa skladbom ili slikom komuniciraju mnogo lakše i punije. No ponavljam, to nije bit onog što želim reći. Bit je u komunikaciji.

A što je komunikacija i zašto ljudi imaju toliku potrebu za međusobnim komuniciranjem? Opet jednostavna i uobičajena definicija, «komunikacija je najjednostavniji i najrazumljiviji nam oblik izražavanja». A ono pitanje zašto ljudi imaju toliku potrebu međusobno komunicirati? Opet jednostavan odgovor, «zato što njome mogu izraziti sve što osjećaju, misle i žele».

Hm, vidite li kako je život jednostavan i kako «velike filozofije» dolaze u jednostavnim i malenim «pakiranjima»...

Evo nekih mojih misli i osjećaja.

Do sljedećeg puta, pozdrav.

Autor

Zbirka poezije «STIHOVI BEZ SUZA»

Ponekad je potrebno sasvim malo, a ponekad vrlo mnogo, ponekad i previše; da bi život bio lijep. Kažu «najvrijednije i najveće od naših života, krije se uvijek u onom malenom i oku beznačajnom. Zato ne gledajmo samo očima, ne zaboravimo život gledati očima srca i duše...» Stoga, ponekad je potrebno sasvim malo, a ponekad vrlo mnogo, ali potrudimo se i vidjet ćemo njegovu ljepotu. Jer on je lijep, jer on je doista lijep. Život je lijep.

Pred vama je zbirka poezije čije sam stihove pisao više dušom i srcem, nego vlastitim rukama. Tu je desetak pjesama s početaka mog pisanja poezije i dvadesetak pjesama koje sam, moram priznati, napisao tek u tjedan dana. Koliki će ostaviti dojam na vas i koliko će one išta značiti, ostaje samo i jedino na vama. No zapravo to baš i nije bitno, sve dok znamo čitati ih svojim srcem.

Autor

Riječ urednice

Edin Okanović kroz svoje pjesme uspostavlja prisnu vezu između čitatelju i svog unutarnjeg doživljaja svijeta. Čitatelju se otvaraju kroz toplu ljudsku priču raznobojne slike unutarnjeg doživljaja od rezignacije do pomirenja mladića sa svojim invaliditetom. U njegovim pjesmama čest mu je motiv priroda, kroz koju progovara o vlastitom viđenju svijeta i ljepote življenja. Edina Okanovića se nipošto ne smije gledati kao mladića koji je invalid, nego kao junaka koji svojim pjesmama želi probuditi ljude i podsjetiti ih na kvalitete života koje se u današnje vrijeme sve više zaboravljaju, na ljubav, prijateljstvo, obitelj i uživanje u malim stvarima što život čine divnim.

Dejana Glamočić

10. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

---

početak bez kraja

POČETAK BEZ KRAJA

Više nemam dovoljno prstiju na rukama da bih izbrojao koliko godina. No nema ni veze, već odavno više i ne brojim tako, ipak, hvala bogu, «one» godine mogu izbrojati na prste...

Jesu li te godine doista bile početkom šoka, upoznavanja i prihvaćanja ili to još traje? Što se barem upoznavanja i prihvaćanja tiče, vjerujem da je to početak bez kraja...

Slijedi desetak mojih pjesama koje sam napisao prije više od desetak godina, a one jesu bile početak koji je ostavio svoj trag i nastavio se mijenjati bez kraja...

»

krivac

bog mi je svjedok,
za sve moje istine.

i svaka moja suza,
i svaka moja molitva,
sve nek' je prokleta.

nek' je proklet i ovaj život...

nemam utjehu u prošlosti,
ne vjerujem u sutra...

nemam nadu,
samo stare uspomene,
sjećanje na svaku patnju.

gdje da odem?

što dalje od ovdje,
i od života i od ljudi.

nemam ništa.
samo kletvu.
životnu kletvu.

jer,
život mi je krivac,
a svjedok mi je on sam.

14. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

životom ga nazivati

bože...
ako jesi, budi sada.

gledaj moje srce,
ovu suzu što baca sjenu na njega,

slušaj moje misli,
barem snažne jauke bola...

učini nešto,
odluči se o životu mom,
jer ja ga ovakvog ne mogu živjeti...

i životom ga nazivati.

sedmogodišnje srce

u nekom tamnom kutu, usred prašine,
leži zgužvan komadić papira,

...požutjelost i vlažnost papirića su znak
suza prošlog vremena i pretrpljenog bola.

na tom malenom komadu papira,
požutjelom i vlažnom, nacrtano srce,
veliko, crveno srce...

podižem taj komadić papira,
približavam ga svome srcu,
i puštam dubok uzdah,

uzdah koji govori više od riječi...

crveni se to srce, na papiru,
a ono unutar mene sve je veće,

raste od mog postojanja u život,
i ljubavi, i mržnji, i bolu...

to srce,
to veliko, crveno srce,

16. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

moje sedmogodišnje srce,
a nacrtao sam ga doktoru,
koji me je nježno pogladio,
okrenuo se i rekao,
«ovo će dijete biti invalid».

sjećaš li se, bože?

sjećaš li se kad pitao sam te,
«zašto bože»?

sjećaš li se kad gledao sam majku,
kako grleći me jeca,
«zašto mi to radiš bože»?

sjećaš li se kad me otac,
dok sam ležao na bolničkom krevetu,
gledao u oči i tiho ponavljao,
«što smo ti skrivili bože»?

sjećaš li se,
jer ja to zaboravit' nikad neću.

recite mi...

recite mi nešto više od,
«bit će bolje, vjeruj».

recite mi,
jer moje srce ne sluša riječi,
ono hoće osjećati,

osjećati hod...

osjećaj mi recite,

osjećaj jači i od ove boli,
i od same ove invalidnosti.

i ljubav mi recite,
kako je lijepa i kako me čeka,

ali mi ljubav Božju ne govorite,
to ne...

jer moje srce ne sluša,
kad mu kažete da ne može hodati,
zbog ljubavi Božje...

anđeli nam daruju sreću

pitali su me
zašto ne volim anđele.

nisam odgovorio.

nisam znao,
ali sada znam.

kad sam bio malen,
pitao sam što je sreća,
rekli su mi,

“nešto što daruju anđeli”.

gdje su moji anđeli,
što daruju sreću?

bolom duše

ljudi mi govore,
o svojim patnjama,
o svojim bolima,

govore,
kako ih u srcu grize,
kako ih boli duša...

ljudi mi govore,
o boli duše...

govore samo jednom,
a ja ću uvijek govoriti

s bolom duše.

sirotinja

ne prođe dan,
a moja suza nije upućena tebi.

ne prođe sat,
da ne upitam te “zašto”.

ne prođe ni minuta,
bez razloga da te preklinjem.

i ne prođe sekunda,
da kraj sveg blaga ovog svijeta,
ja ne osjetim se sirotinjom.

jer...
imat ću sve,
al’ ono što najviše želim nikad neću.

lošu dušu nemam ja

nikad nisam imao sve,
i nikad ništa.

htio sam svoj komad,
samo dio plavog neba,

i živio bih...

kao ptica bez krila,
sad u srcu sam ja.

ali život nije stao,
mladost ide dalje,

pa još mogu reći
da lošu dušu nemam ja.

plačem...

plačem...
osjećam suzu kako hladna,
polagano klizi
niz moje uplakano lice.

uzdišem tiho,
ostavljajući pred sobom maglast oblačić...
onako kao u hladno doba zime.

plačem...
iskreno, ne znam zašto.

plačem...
osjećam se napuštenim,
potpuno samim.
kao da će sav ovaj život,
ova bujna mladost preda mnom,
sve kao da će ostati zarobljeno u meni
i razdirati me...
zauvijek...

a tek ova ljubav.
ona ostaje u meni,
jer kao da nema osobe koju ja zavrjeđujem,

24. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

ili možda, koja zavrjeđuje mene.

plačem...
zbog svega što mi rade ljudi.
i zbog onog što mi radi On.

osuđuju me kao da sam samo sjena nekog
vremena,
a ne pitaju me kako sam se ja osjećao u to
vrijeme.

bilo mi je teško.
jako teško.
tražio sam utjehu.
nisam je našao. Ne.

plačem...
jer me žele zarobiti.
oni u koje sam najviše vjerovao,
koje sam volio i vjerovao da oni vole mene.
u njima vidio život.
u kojima sam tražio utjehu.

oni, baš oni.
zašto baš oni?
danas sam tako malen prema njima,
tako jadan...

plačem...
Bože iščupaj mi ovo srce iz grudi,
jer bol koju nosim na njemu mi je prevelika.
ja ne mogu više...

plačem...
i dušom, i srcem, i tijelom,
plačem...

osjećam se živim

OSJEĆAM SE ŽIVIM

Malo je trenutaka u životu koji me ono «boom!» iznenadno mogu na trenutak ostaviti bez riječi i bez daha uopće. Naravno, barem onih lijepih.

Predivni zalazak sunca nad plažom, svjetlucave zvijezde na vedrom nebu, mirno more koje se igra valovima u plićaku, jutarnji izlazak sunca u svitanje zore, predivne dugine boje nad zelenom livadom natopljenom svježom kišom, lagane kapi ljetne kiše nošene ugodnim vjetrićem, požutjelo lišće na krošnji starog stabla u jesenje doba, bijeli snježni prekrivač nad pustom ulicom; jedni su od takvih trenutaka. Čovjek jednostavno ostane «zaleđen» nepomično gledajući i u sebi se pitajući «Bože, ma je li ovo moguće?!»

I naravno, smiješeći se širokim osmijehom «od uha do uha».

jedinstvo u daljini

ajme...
dragi moj bože,
ja sad stvarno nemam riječi...

gotovo mi je i dah stao.

ostao je onako zaleđen, zavidljen...

kao da se bojim progovoriti,
čak ne bih ni disao,
ne bih se ni pomaknuo...

bojim se da te i najmanja promjena
ne otjera od mene...

jer tako si lijep, prelijep,
i samo te želim gledati
i samo te želim osjećati...

samo želim živjeti ovaj trenutak.

srce snažno udara,
pogled ne miče s tebe.

vrela krv teče u žilama,
svjetlucavi sjaj u očima
i osmijeh na licu...

tebi u čast.

i voda, i kamen, i zemlja...
svi žalosno pozdravljaju.

nakon tebe
na njih lagano pada mračak,
prekriva ih tama,
pada noć...

i sve je tiho,
sve je mirno,
spokojno...

bez glasa te dozivaju
i bez suza plaču za tobom...

a to je najgora tuga,
vjeruj mi.
najbolnija.

i spuštaš se u daljini,
spajaš s morem u jedinstvo.

30. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

skrivaš se ispod njega?
ma ne...
samo malo odmaraš.

sutra ujutro opet ćeš doći
i ponovno nas ostaviti bez riječi...
i gotovo bez daha...

zatečenog prizorom,
tvoje ljepote i spajanja s morem u daljini...

u jedinstvo.

želim dotaknuti nebo

polagano...
i sasvim tiho.
usporeno poput prvog poljupca
i mekoće njegovog dodira...

ugodno...
i sasvim nježno,
poput osjećaja zaljubljenosti

spusti se mirna noći.

nježno...
dotakni mi bijelu kožu
i svojom noćnom svježinom,
dodirni me duboko u srce...

duboko u lijepe uspomene,
onako kako samo ti to znaš.

svjetlucavim zvijezdama
obasjaj ono tamno mjesto
na našem zelenom proplanku...

i livadu pokraj,

zelenu i široku, veliku,
tamo gdje smo se nekad gledali.

gdje je noćas mjesec?
onako sjajno žut...

kako je samo predivan,
visok i ponosan
odvažan...

spusti malo
prekrasno vedro nebo
s hiljadama svijetlucavih točaka
visoko utkanim na sebi.

predivna si noćas, prelijepa...

hvata me nekakva jeza
od tvoje tišine
i tvoje veličine.

prolaze me trnci, znaš?
gotovo si nevjerojatna noćas.

hajde nebo spusti se,
molim te...

želim te dotaknuti...
jako te želim dotaknuti.

želim biti dio tebe.
želim biti visok na tebi
i ponosno svjetlucati da me svi vide...

želim i ja jednom život gledati
s visoka...

šapat za dušu

haj'mo na plažu...

pustu i samu,
jesenje napuštenu.

zaboravljenu...

a vidi je, pogledaj,
voda u plićaku kao da plače
za svom onom djecom
što preko ljeta tu su se brćkala,
igrala, veselo skakutajući okolo...

gdje su svi oni ljudi?
žamor? smijeh?

je l' ti barem itko od njih zahvalio,
rekao ti da si lijepa
i pozdravio do sljedećeg ljeta?

nitko?
zar baš nitko?

pa gdje su barem šetači,

koji mirno prolaze tvojim krajem,
gledaju tvoju ljepotu s oduševljenjem,
udišu tvoj zrak koji miriše svježinom
i slušaju šapat tvojih valova...?

što,
zar baš nikog nema?

a jadona...
zato me žalosno gledaš
i kao da tiho pitaš
«gdje su svi?»

neprestano pitaš «gdje su?»
i neprestano očekuješ...

da će danas bar netko doći.

a tako si lijepa,
tako draga
i tako umiljata...

i dražesno šuškaš valovima u plićaku,
zaustavljajući ih od kamenčiče...

kao jedno maleno biće
povrijeđeno i ostavljeno samo...

i kao da je taj šušakaj
šapat za dušu.
tvoju ili moju,
svejedno je...

i ja sam povrijeđen i ostavljen sam.

jutarnja čarolija

odmah rano ujutro,
baš u samu zoru.

s prvim cvrkutom ptica
u dvorištu moje kuće
na velikom zelenom stablu
kraj balkona moje sobe...

najavljuju da uskoro dolaziš...

i jako ti se raduju.

par minuta kasnije,
iza najviše planine u gorju,
pojavljuješ se...

nekako spontano,
poput nevinog i krhkog novorođenčeta
kad podiže glavicu iz krevetića.

nježno...
a u isto vrijeme tako snažano,
prodorano, nadmoćano...

predivan osjećaj,
ostavlja bez riječi,
gotovo s pogledom strahopoštovanja...

i, ne treba reći, divljenja.

hajde,
još malo pa te vidim cijelo!

tvoje zrake sve su jače,
blještavije i toplije....

osjećam ih na svom licu,
lagano me miluju po koži...

izmamilo si mi i osmijeh.
ovako rano ujutro.
i to onaj široki,
«od uha do uha»!

i penješ se sve više i više na nebo,
veličanstveno si ondje gore...

čarobano.

jesi li svako jutro takvo?

sutra ću se opet rano ustati
i gledati tvoju jutarnju čaroliju.

40. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

stihovi bez suza

popodne sam bio pred starom kućom
moje pokojne babe...

moje drage babe.

nje više nema.
samo pusti zidovi nekad pune kuće
prepuna najljepših uspomena
iz sretnog djetinjstva...

a tako bolnih,
tako prošlih i neponovljivih.

nema više djetinjstva,
nema više moje babe
i nema više sreće..

eh,
sad bih se radovao i svakoj tuzi
samo da je ona tu kraj mene...

i avlija iza kuće
i bašča iza nje.

na njoj je ona po cijeli dan kopala.
i zvala bi me «sine»
i uvijek bi mi iz komode izvadila bombonijeru
kada bih došao.

danas me nitko nije dočekaao bombonijerom.
bilo je puno rodbine,
ali mi nitko ne može zamijeniti nju.

baba, nedostaješ mi.
jako mi nedostaješ.

znaš,
mislio sam kako ću jednog dana
ja tebe dočekivati s najvećom bombonijerom...

a sada mi ništa ne vrijede
ni sve bombonijere ovog svijeta,

jer tebe više nema...
i više nikada te neće biti.

stegnulo me u grlu
i suze krenule niz lice,
jedna za drugom.

izašao sam van,

nisam više mogao izdržati.

gore na livadi,
travi vlažnoj od svježe kiše,
pokraj starog šajera
gdje smo nekad pekli kukuruze,

vidim dugu...

velika, široka,
puna boja,
u daljini livade
pa sve do preko babine kuće,

nadvila se duga.

predivna, prekrasna,
nevjerojatno lijepa...

gotovo kao san,
kao najljepši san.

baba, jesi li to ti?
je li to tvoja poruka?

sad mi umjesto šarenih bombonijera
daješ ove predivne dugine boje...

43. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

poručuješ mi da si još uvijek tu,
čuvaš me i paziš
i da me i dalje voliš.

hvala ti baba,
jako jako jako te volim,
uvijek ću te čuvati u svom srcu...

i poklanjam ove stihove bez suza.

kap vode na dlanu

dodirni me vjetre
i zagrli me kišo,

padni mi na lice
jer ne želim da vide da
mojim obrazima teku suze.

puši vjetre.
padaj kišo.

ohladi me
i ugasi vatru u meni...

odnesi bijes
i utopi bol u meni.

pusti jednu kap kiše
na moje usne
kojim sam je ljubio,
i isperi taj slatki okus
bez kojeg sada umirem...

pusti jednu kap kiše
na moju kosu

koju je dodirivala,
i isperi taj ugodni osjećaj
bez kojeg sad umirem...

pusti jednu kap kiše
na moje ruke
koje su je držale kao jedinu
kap vode na dlanu...

isperi tu naviku,
tu potrebu
tu želju...

da sad bez nje umrem.

način da kažem da volim te

mali list,
požutio od uvelosti
i izmoren od vjetra...

izgreban od asfalta,
uprljan od zemlje,
vlažan od kiše...

leži sam na podu
ispod dugih grana starog drveta
s kojeg je otpao...

odbačen...
istrošen...
zaboravljen...
prepušten...
ostavljen...
i iscrpljen...

jadan mali list,
otpao s grane
i leži na podu...

zašto?

zašto ga je jesen odbacila?
zašto je tako okrutna?

i tako vremenom
prođe jesen i dođe zima,
pa opet s vremenom
prođe zima i dođe proljeće...

i nema više otpalog lista,
nema ogoljelih grana
onog starog drveta...

sad je opet sve zeleno,
lišće preplavilo granu.

puno ga je,
doista mnogo...

čak i na mjestu onog otpalog
izrastao novi.

lijepi,
veliki,
žarko zeleni...

kao da mi se smiješi,
ponosan...

'ko je sada okrutan?

ili je to samo način da priroda kaže
da samo voli te...

i da samo radi tebe želi biti lijepa
i svako proljeće svježža?

bez ijedne riječi

osvanulo je jutro,
prekrasan bijeli pokrivač svuda uokolo...

pao je snijeg.
prvi snijeg ove zime.

i neopisivo je hladno,
vani sve je smrznuto,
a na prozoru gusta para...

toplina iz sobe.
vrhove prstiju prislanjam staklu,
ostaju obrisi...

otvaram prozor.
tišina je.
i sve je bijelo.

na vedrom nebu sunce,
slabe sunčeve zrake,
jaka svjetlost
ali je jako hladno.

sve što taknem je smrznuto

50. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

i prekrasno bijelo.

i nema nikog,
i ulica je potpuno prazna,
svi kao da su se skrili...

svi...
i ljudi i životinje.

svi kao da se dive zimi,
tom beskrajnom snježnom prekrivaču
prekrasne bijele boje...

i pozdravljaju je bez ijedne riječi.

---

vi mo mi život

SVI SMO MI ŽIVOT

Mali ili veliki, mladi ili stari, jaki ili slabi...
Savršeni ili manje savršeni, sretni ili nesretni, veseli ili
tužni... Ima li ruke ili ih nema li, ima li noge ili ih nema
li – ili, kao ja, imali ih al' vam one ne vrijede baš ništa...

Čuli mi ili ne, vidjeli mi ili ne, hodali mi ili ne...
Potpuno je svejedno jer svi mi imamo srce i samo njime
osjećamo život. U tome smo svi mi isti...

Svi smo mi život. Svi mi imamo jednako pravo na
njega. Svi mi imamo svoje mjesto u njemu.

najdraži najmanji osmijeh uplakanog lica

bez boli nema radosti
i bez tuge nema sreće.

bez hladnoće nema topline
i bez kiše nema sunca.

bez mržnje nema ljubavi
i bez smrti nema života.

i najvažnije,
bez suza nema osmijeha.

a mi?
gdje smo tu mi?

mi smo ono maleno biće,
ona radost nakon sve boli
i ona sreća nakon sve tuge.

mi smo ono maleno biće,
ona toplina nakon svih hladnoća
i ono sunce nakon svih kiša.

mi smo ono maleno biće,

ona ljubav jača od sve mržnje
i onaj život što je veći od svih smrti.

i najvažnije,
svi smo mi ona malena bića,
što se rađaju u jaucima i u suzama...

a imamo najljepši najmanji osmijeh
na našem uplakanom licu.

prvi pogled, prvi dodir i prvi osmijeh

lagano koračam u život,
polagano otvaram oči.

i budi nježna sudbino,
lijepo me primi svijete...

ja nevin i tako nesiguran,
sasvim malen i uplašen,

tek prvi put gledam...

lagano koračam u život,
polagano pružam ruke.

i budi nježna sudbino,
lijepo me primi svijete...

ja nevin i tako nesiguran,
sasvim malen i uplašen,

tek prvi put dodirujem...

lagano koračam u život,
polagano napinjem obraze.

i budi nježna sudbino,
lijepo me primi svijete...

ja nevin i tako nesiguran,
sasvim malen i uplašen,

tek prvi put smiješim se...

nemojte me nikad ostaviti samog

maleno biće
poput anđelčića probuđenog
iz najljepšega sna...

nevin poput osjećaja iskrene ljubavi,
naivan poput vjerovanja da bit će prihvaćen,
krhak poput nesigurnosti njegovog davanja...

i jako slab,
poput njegovog bolnog odbijanja.

a ja želim voljeti,
jako želim osjećati ljubav.

molim vas naučite me voljeti...

nije me strah njegove iskrenosti,
njegove nesigurnosti niti njegovog neprihvatanja,
ne plašim se toliko niti njegovog odbijanja...

koliko se bojim života bez njega.

jako želim doživjeti osjećaj ljubavi
i želim voljeti...

zato me, molim vas,
naučite voljeti i dopustite da budem voljen.

i nemojte me nikad ostaviti samog...

pitajte moje srce

i male stvari mogu biti velike,
znaš?

i one manje lijepše mogu biti ljepše...

a znaš,
čak i one bezvrijedne stvari
mogu mnogo vrijediti...

naročito onda kad nemaš drugih...

i tko kaže da je moja sreća
skrivena kao igla u plastu sijena
i da je nikada neću naći?

tko se to usuđuje?

tuga nema značenje u našim životima
i od nje se ne umire...

sreća je ono što vrijedi mom srcu
i za nju živim...

poslije kiše uvijek dolazi sunce,

znaš li to?

ako ne, pitaj moje srce,
ono će ti najbolje reći...

život me uvijek uči više

nije zlato sve što sja
i nije sunce sve što grije...

s prvim osmijehom naučio sam plakati
i s prvim korakom naučio sam padati...

s vremenom prolaze snovi, prolaze nade
i ponovno dolaze nove,
neke veće, neke manje...

neke nikad neostvarene...

s vremenom dolaze boli, dolaze patnje
i stalno novi strahovi,
neki veći, neki manji...

i oni nikad ne prolaze,
samo se učim živjeti s njima.

i smijati i plakati, i padati i opet ustajati,
i opet koračati naprijed...

život me nauči smijati se dok plačem
i padati da ne boli,

i ponosno koračati naprijed...

jedino je vjerovati ostalo isto,
vjerovati da sutra biti će bolje...

i da sutra opet život naučit će me više.

ja nikad se predati neću

i kad puše i kad je hladno i kad pada kiša,
ja uvijek naivno i zaigrano poput djeteta,
glasno u sebi neprestano ponavljam,

kako me vjetar neće otpuhati,
hladnoća neće smrznuti
i kiša neće istopiti.

i kad vjetar prestane puhati,
toplina zamijeni hladnoću
i kad ponovno zasja sunce,

ja se slatko nasmijem,
jer još jednom imao sam pravo.

suze nikad nisu jače od osmijeha,
tuga nikad veća od sreće,
ni patnja nikad duža od radosti...

i ja nikad se predati neću.

---

*me koje kuca
za još traje*

SRCE KOJE KUCA ZA JOŠ TROJE

S mojom prvom suzom kraj sebe sam imao troje ljudi koji su ih brisali. S mojim prvim osmijehom troje ljudi koji bi me nasmijavali i smijali se zajedno sa mnom.

S mojim prvim korakom kraj sebe sam imao troje ljudi koji bi me držali. S prvim mojim padom troje ljudi koji bi me dizali. I mojim prvim pokretom u invalidskim kolicima troje ljudi koji bi me gurali.

Oče, majko i brate, vas troje ste uvijek u zajedništvu bili kraj mene...

PRIHVATITI OVAJ ŽIVOT I KRENUTI ČINITI NEŠTO OD NJEGA NIJE MI BILO LAKO. HVALA ŠTO STE UVIJEK BILI UZ MENE I POMAGALI MI. NEIZMJERNO VAS VOLIM.

**osmijeh veći od svih suza, osjećaj jači od svih
pokreta**

bez ijednog trenutka razmišljanja,
oduvijek i zauvijek,
dajem sve suze svojeg života...

za vaš mili osmijeh,
široki i veseli.

vi, samo vi i uvijek vi,
moj ste osmijeh.

volim vas do neba i natrag
i još mnogo, mnogo više.

i bez ijednog trenutka razmišljanja,
oduvijek i zauvijek,
neprestano i uvijek ponovno,
dao bih sve suze života svog...

za vaš dragi osmijeh,
veći od svih suza ovog svijeta.

vi ste moja obitelj,
jedina i zauvijek moja

67. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

i vi ste moj osmijeh...

i ne dam vas nikome,
vi veći ste od svih suza ovog svijeta.

volim vas do neba i natrag
i još puno, puno više.

bez ijednog trenutka razmišljanja,
oduvijek i zauvijek,
dajem sve pokrete u svomu životu...

za vaš mili osjećaj,
duboki i iskreni.

vi, samo vi i uvijek vi,
moj ste osjećaj.

volim vas do neba i natrag
i još mnogo, mnogo više.

i bez ijednog trenutka razmišljanja,
oduvijek i zauvijek,
neprestano i uvijek ponovno,
dao bih sve pokrete života svog...

za vaš dragi osjećaj,

jači od svih pokreta ovog tijela

vi ste moja obitelj,
jedina i zauvijek moja
i vi ste moj osjećaj...

i ne dam vas nikome,
vi jači ste od svih pokreta ovog tijela.

volim vas do neba i natrag
i još puno, puno više.

nikad me nisi iznevjerio

lakše mi je bilo podnijeti svu bol
tužnog djetinjstva mog,
jer sam vjerno uvijek kraj sebe imao tebe,

za podijeliti tu bol...

lakše mi je bilo isplakati sve suze
bolnog djetinjstva mog,
jer sam vjerno uvijek kraj sebe imao tebe,

da mi brišeš suze...

i lakše mi je bilo izdržati sve padove
teškog djetinjstva mog,
jer sam vjerno uvijek kraj sebe imao tebe,

koji bi me dizao...

a danas lakše mi se neprestano smijati
u sretnoj i veseloj mladosti mojoj,
jer vjerno uvijek kraj sebe imam tebe,

da me nasmijavaš
i smiješ se zajedno sa mnom...

hvala ti oče...
što uvijek bio si kraj mene
i nikad me nisi iznevjerio.

volim te oče.

suza u tvom oku, osmijeh na tvom licu

i bezvrijedna kapljica znači jako mnogo,
vrijedi mi toliko da bih za nju i život dao...

samo ako je s tvog toplog dlana
i ako si je ti dodirnula,
ako si je ti čuvala...

i ako si mi ju ti dala.

hvala ti majko na životu,
meni ponekad sasvim bezvrijednom,
a tebi toliko značajnim...

da za mene daješ cijeli život svoj.

sva bol, sva patnja i sve naše suze,
bogom su nam dane...

jer naučile su nas da jako se volimo.

i to mi je vrijednije i značajnije
od ičeg na ovom svijetu.

i ako za ičim žalim u životu svom,

onda je to svaka suza u oku tvom...

i ako išta u životu smatram svojim uspjehom,
onda je to svaki osmijeh na licu tvom...

volim te majko.

uvijek tu kraj mene

srce koje osjeća bol
kuca jako kao mlad život
zatvoren u krug patnje i boli...

a naše, brate, kuca jače,
mnogo mnogo jače,

jer ono kuca za dvoje.

dva srca, a jedna bol,
jednaka bol...

jedna bol, jednaka bol,
jako mnogo patnje,
mnogo mnogo više suza...

i dva osmijeha,
mnogo više radosti i veselja...

a jedno srce,
jedno srce koje kuca za dvoje.

i smiješi se mnogo mnogo više.

i smiješi se puno puno jače.

i s osmijehom i u suzama,
jedno kraj drugog, mili brate,

naše srce kuca jače,
mnogo, mnogo jače...

volim te brate.

---

*ima li u životu ista
značajnije od...*

IMA LI U ŽIVOTU IŠTA ZNAČAJNIJE OD..

Imate li kraj sebe nekoga da ne budete sami?
Imate li kraj sebe nekoga da vam ne bude dosadno?
Imate li kraj sebe nekog da vam kaže kad griješite i kad se ponašate glupo ili u mom slučaju, nekoga da vas podigne kada padnete i dohvati nešto kada vi ne možete?

Ako imate, imate prijateljstvo. Imate ono najznačajnije u životu. Nemojte to nikad izgubiti i uvijek znajte da ama baš ništa u životu nije vrednije od te osobe...

dvoje znaju bolje, dvoje mogu više

jedan čovjek,
dvije ruke i dvije noge...

jedno lice,
dva oka i dva uha...

jedna cesta,
dvije trake i dva smjera...

da se bolje snalazimo,
bolje krećemo, vidimo i čujemo...

i bezbroj puteva kuda ići.

jer dvoju znaju bolje,
dvoje mogu više.

zajedno smo jači

nas dvoje prijeći ćemo najdublju rijeku,
preplivati najšire more
i popeti se na najveću planinu...

jer mi smo prijatelji.

nas dvoje podijelit ćemo
zadnju koricu kruha
i zadnju kap vode---

i gladni biti nećemo,
žedni biti nećemo,

jer mi smo dobri prijatelji.

nas dvoje prijeći ćemo tu stepenicu
makar me nosio na leđima
i nećemo dati da nam tvoj invaliditet
u išemu smeta,

jer mi smo jako dobri prijatelji
i zajedno smo jači.

---

*ima li u životu ista
vrijednije od...*

IMA LI U ŽIVOTU IŠTA VRIJEDNIJE OD...

Imate li kraj sebe nekoga tko će plakati zajedno s vama? Imate li kraj sebe nekoga tko će se smijati zajedno s vama? Imate li kraj sebe nekog tko će vas nasmijavati kad vam se plače i koga ćete vi nasmijavati dok se njemu plače?

Ako imate, imate ljubav. Imate ono najvrednije u životu. Nemojte to nikad izgubiti i uvijek znajte da ama baš ništa u životu nije vrednije od te osobe...

dodirnuo me sam bog

kao bistra rosa, vlažna i prohladna,
u proljetno jutro što tek sviće,

kao veselo sunce što izlazi u zoru,
ostavljajući za sobom svjetlost i toplinu,

i kao najljepši pupoljak crvene ruže,
što u vrtu sadile su je brižne ruke moje majke...

probudila si ljubav u meni
i podarila da vidim život u sebi i tebi,
već prvim trenutkom kad te ugledah
i izgovorih tvoje ime na svojim usnama.

i vidjevši tvoje prelijepo oči,
zahvaljujem Bogu što vidim...

i čuvši tvoj predivni glas,
zahvaljujem Bogu što čujem...

i pomirisavši tvoju prekrasnu kosu,
zahvaljujem Bogu što mirišem...

i nasmijavši se zajedno s tobom,

82. stranica

Stihovi bez suza / Edin Okanović

zahvaljujem Bogu na svim suzama
što ojačale su moj osmijeh...

osjetivši tvoj najnježniji dodir,
zahvaljujem Bogu što me sam dodirnuo.

---

*nitko nije toliko slijep koliko je čovjek koji ne želi vidjeti...
nitko nije toliko gluh koliko je čovjek koji ne želi čuti...*

nitko nije tako nepokretan kao i čovjek koji ne želi osjećati...
